

Nasledovať Ježiša II. časť.

Modlitba: Pane Ježišu, ty si povedal: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“ (Jn 8, 12) Ďakujeme Ti, že nás vedieš, učíš a si stále s nami! Chceme kráčať za tebou, aby sme mali svetlo života, ako si nám to prisľúbil. Amen.

Dopoludnia sme si povedali v piatich bodoch, čo znamená nasledovať Ježiša a byť jeho učeníkom:

1. Uveriť, že Ježiš je jediná Cesta po ktorej máme kráčať.
2. Byť vo vzťahu priateľstva s Kristom – byť s Ním a počúvať jeho Slovo
3. Nechať sa viesť Duchom Svätým
4. Kráčať v obrátení srdca ku svätosti
5. Žiť z Eucharistie a v spoločenstve Cirkvi

V našej téme pokračujeme ďalej, pred nami sú tri body:

6. Mat' ochotu učiť sa a meniť zmýšľanie

Bl. Matka Celesta nás vyzýva: „Vstúp do školy božského Učiteľa, kde sa vyučuje múdrosť svätých.“¹

Podstatou učeníctva je predovšetkým ochota učiť sa, meniť zmýšľanie v škole svojho Majstra. Nie vždy budeme Ježiša chápať – nechápali ho ani apoštoli, nerozumeli tomu, čo hovorí. Spomeňme si na eucharistickú reč v Kafarnaume, keď Pán hovoril o svojom zámere stať sa chlebom života – v tej chvíli ho dokonca väčšina vtedajších učeníkov opustila.² Nie je ľahké byť človekom, ktorý sa necháva viesť, usmerňovať, napomínať, chodiť za Ním! Nie je ľahké vo všetkom nasledovať Pána, byť človekom, ktorý počúva = je poslušný, ktorý sa denne pýta: Pane, čo sa Ti páči? Ale to je jediná cesta, ako žiť kresťanstvo naplno!

Učeníkom, ktorý sa v evanjeliách zvlášť vyníma v dozrievaní v Ježišovej škole a učeníctve je Peter. Petra na stránkach evanjelií vidíme ako muža úprimného, impulzívneho, trochu niekedy až príliš sebaistého, avšak pokorného, učeníctvom. Bol milujúci a tak trochu takým „veľkým dieťaťom“. Peter sa dovolil Ježišovi formovať, vylieval si pred ním srdce, bol poslušný, aj keď nechápal vždy, čo Ježiš od neho chce, pomaly dozrieval v úplnej odovzdanosti Ježišovi. Myslím si, že tento jeho vzťah s Ježišom je závideniahodný.

Keď dnes hľadáme na Petra ako na svätého, právom mu môžeme pridať aj titul - a on určite by súhlasil: Dielo Ježišovej milosti a lásky! Práve Peter je pre nás jasným dôkazom, že pre Boha nie je problém náš hriech, naša slabosť. Práve naopak – ona je potrebná, aby sme si skutočne uvedomili, že Boh je pôvodcom všetkého dobra v nás, že bez neho naozaj nič nemôžeme, že našou najväčšou slobodou je závislosť na ňom! To, čo je pre Boha problém je naša pýcha, naša sebestačnosť, nepotrebovanie Boha, naša uzavretosť, naše „nie“ : nechcem, nebudem. Peter je Ježišovým učeníkom, práve jemu zveril „svoje ovce“, lebo miloval viac ako iní, lebo nechal sa milovať viac ako iní – nie vo svojej sile, ale práve naopak – v celej svojej biede a malosti. Peter je dôkazom toho, čo Boh dokáže v živote človeka, ktorý sa mu úplne vydá do rúk, ktorý sa už nespolieha na seba, ktorý do centra svojho života postaví Jeho!

Prizrieme sa Petrovi a jeho otvorenosti poslúchať Ježiša – zistíme, že vždy to dopadlo veľmi dobre, aj keď nie vždy to tak vyzeralo. Pozrieme sa do Lukášovho evanjelia:

Keď raz stál pri Genezaretskom jazere, tlačil sa naň zástup, lebo chcel počuť Božie slovo. Tu zbadal pri brehu dve lode. Rybári z nich vystúpili a prali si siete. Nastúpil na jednu z lodí, ktorá patrila Šimonovi, a poprosil ho, aby trocha odrazil od brehu. Potom si sadol a z loďky učil zástupy. Keď prestal hovoriť, povedal Šimonovi: "Zatiahni na hlbinu a spustíte siete na lov!" Šimon mu odpovedal: "Učiteľ, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli. Ale na tvoje slovo spustím siete." Len čo to urobili, chytili také množstvo rýb, až sa im siete trhali. Preto dali znamenie spoločníkom, čo boli na druhej lodi, aby im prišli pomôcť. Oni prišli a obidve loďky naplnili tak, že sa potápali. Keď to videl Šimon Peter, padol Ježišovi k nohám a povedal: "Pane, odíd' odo mňa, lebo som človek hriešny." Hrôza sa totiž zmocnila

¹ Bl. Mária Celesta, Meditácie na obdobie cez rok, s. 43.

² Porov. Jn 6, 66.

jeho i všetkých čo boli s ním, nad úlovkom rýb, ktoré chytili. Takisto aj Zebedejových synov Jakuba a Jána, ktorí boli Šimonovými spoločníkmi. Tu Ježiš povedal Šimonovi: "Neboj sa, odteraz budeš loviť už ľudí." A keď pritiahli lode k brehu, opustili všetko a išli za ním.³

Prvýkrát sa Ježišove a Petrove cesty skrížili pri Jordáne, keď Ježiš prijal krst od Jána Krstiteľa, ktorého učeníkom bol Ondrej, Petrov brat. Bol to on, kto priviedol Petra k Ježišovi. Boli spolu a potom na istý čas sa učenici vrátili domov, Ježiš chodil sám po okolitých dedinách a hlásal evanjelium. Učenici si doma mohli premyslieť, čo sa stalo, čo im povedal. A zrazu, keď sa vrátili k normálnemu životu, keď sedia a opravujú siete, prichádza Ježiš, aby ich povolanie doviedol do konca. Skúsme si do detailov predstaviť ako mohlo vyzeráť to ráno a aj celý deň. Peter celú noc lovil, no jeho práca nepriniesla nijaké ovocie. Toto nie sú jednoduché životné momenty – niečomu venujeme mnoho času a úsilia, celé noci nespíme, ale z toho, čo robíme nie je nič alebo takmer nič. Sú to chvíle, keď už nemáme motiváciu pokračovať, keď cítime nezmyselnosť toho, čím sa zaoberáme, a môžeme stratiť chuť do života. Peter mal práve také ráno – začína svitať a on si uvedomuje nezmyselnosť predchádzajúcej noci, ktorá mu nepriniesla nijaký zárobok. Jediné na čo myslí, je určite jeho posteľ, do ktorej sa hodí hneď po tom, ako sa vráti domov, prespí celý deň, aby mohol popoludní vstať a večer alebo v noci opäť ísť do práce. Práve v takejto chvíli ho stretáva Ježiš. A je veľmi dôležité, že práve tento stav je pre Ježiša dokonalým priestorom na povolanie! My by sme očakávali nejakú vhodnejšiu okolnosť. No tu, ako sa zdá, Ježiš nás považuje za pripravených prijať jeho vôľu a plán dokonca v takmer depresívnom stave. Predpokladám, že keď Peter počul Ježišovu prosbu, aby mu poskytol svoju loďku, možno sa aj rozčúlil a možno mu aj preleteli hlavou také myšlienky: Och nie, mal som ísť spať, teraz tu budem sedieť niekoľko hodín, kým on bude vyučovať. Nie sú tu iné lode? Prečo ja? Prečo moja loď?

Tu vidíme, že Peter si nechá hovoriť do života, necháva sa Ježišom viesť, mení pod jeho vplyvom svoje plány, svoje predstavy o tom, čo teraz bude robiť. Poslušne sadá do lode spolu s Ježišom a odráža od brehu a Ježiš začína učiť. Nevieme, o čom Ježiš kázal, akoby evanjelistu zaujímalo len to, čo sa deje medzi Ježišom a Petrom. Ježiš sa usadil na loďke vedľa Petra. Všetci ľudia čo vidia? Ježiša a vedľa neho Petra. A teraz ide do tuhého: *Keď prestal hovoriť, povedal Šimonovi: "Zatiahni na hĺbinu a spustite siete na lov!" Šimon mu odpovedal: "Učiteľ, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytili. Ale na tvoje slovo spustím siete."*⁴ Netreba zabúdať, že Peter je rybár. Vie, že ryby sa lovia v noci. Cez deň to nie je možné, navyše na tom mieste ryby nie sú. Taktiež nie je zvykom loviť na najhlbšom mieste danej vodnej plochy – ryby sa zdržiavajú v tých častiach jazera, kde je voda plytšia. Všetci domáci Petra pozorujú – všetci ho poznajú. Peter, ak počúvne Ježišov rozkaz, ohrozí svoju reputáciu skúseného rybára a riskuje, že sa pred celým mestom zosmiešni. A všimnime si, čo Ježiš hovorí: *"Zatiahni na hĺbinu a spustite siete na lov!"* ako by chcel povedať: To urobia všetci tí, ktorí sú vedľa teba – preto hovorí spustite – ale to Ty Peter budeš zodpovedný za toto rozhodnutie. To ty vyplávaš, to ty povieš, že majú spustiť siete – a všetci to urobia. Hovoriac trochu možno odvážne a priamo, akoby Ježiš mu povedal: „Peter, chcel by som, aby si pred celým mestom urobil zo seba hlupáka!“

Pozrime sa, k čomu Ježiš Petra pozýva. Deje sa to len medzi nimi. Ježiš akoby hovorí: „Peter, ponúkam ti úplne nový poriadok sveta. Taký poriadok, v ktorom ryby plávajú cez deň, je možné ich loviť vtedy, keď sa normálne nelovia, a sú tam, kde ich nemožno nájsť; poriadok, v ktorom sa ich uloví toľko, že musíš zavolať iných, aby ti ich pomohli vytriahnuť“. Ježiš nerobí zázrak z ničoho, pri ktorom sa náhle zjavia ryby. On mení poriadok vecí. Vstupuje do Petrovho život a prevracia hore nohami všetky pravidlá, ktorými sa dovtedy riadil. Peter je profesionálny rybár, ktorý presne vie, ako sa lovia ryby. No potom prichádza Ježiš a mení všetky zásady lovu rýb. Hovorí: Urob presne opak. Urobíš to?

Aký je výsledok? *„Len čo to urobili, chytili také množstvo rýb, až sa im siete trhali“.*

Peter vie, že len Boh vyslovuje slovo a stane sa aj to, čo nie je možné. Peter si pamätá, že Boh kedysi stvoril svet z ničoho, jednoducho vyslovil slovo. A toto jeho slovo je také mocné, že všetko, čo Boh povie, sa musí stať. Potom, čo Peter povedal: *„Na tvoje slovo spustím siete“*; uvedomí si, že vedľa neho stojí niekto, kto má presne také slovo – mocné a tvoriace, a videl, že poriadok vecí sa podriaďuje Ježišovmu slovu. Preto v lodi padá pred Ježišom a uznáva, že je človek hriešny a nehodný. Tak sa človek správa len pred Božou tvárou...

To sa deje aj v našom živote. Prichádza Ježiš a hovorí: Mením poriadok vecí! Oplatí sa uveriť tomu, kto hovorí: Vo vode sa nepláva - po vode sa chodí. A ryby sa lovia cez deň. Ježiš nám všetkým aj dnes hovorí:

³ Lk 5, 1- 11

⁴ Lk 5, 4- 5.

Keď prehovorím k rybám, budú sa dať loviť aj na poludnie. Keď poviem: príď ku mne po vode, prídeš. Ako sa to môže stať? Čo je potrebné urobiť? Presne to, čo urobil Peter: uveril Ježišovi a odvážil sa byť nenormálnym, urobil zo seba hlupáka! V tomto svete je takáto viera v Ježiša smiešna, nenormálna, nemoderná, mimo... Máme iba dve možnosti: Alebo budeme po ľudsky normálni alebo nenormálni – čiže uveríme Ježišovi a vykročíme na vodu!⁵

A ešte jedna malá poznámka k rybolovu na stránkach evanjelií: Všetky rybolovy pri ktorých nie je prítomný Ježiš sú neúspešné, márne, končia sa prázdnyimi sieťami! Pripomeňme si rybolov po Ježišom zmŕtvychvstani: Jn 21, 1- 6. Evanjelista Ján píše: *Tej noci nič nechytli*. Nejde tu len o noc strávenú námahou bez výsledku, bez rýb a s prázdnyimi sieťami. Ide o noc, ktorá je neprítomnosťou Ježiša. Aby Peter ulovil ryby nestačí povedať: *Idem loviť ryby*. Pripomeňme si Ježišove slová: *Bezo mňa nič nemôžete urobiť!* Všetky rybolovy pri ktorých nie je prítomný Ježiš sú neúspešné, márne, končia sa prázdnyimi sieťami. Apoštoli v evanjeliu neulovili ani jednu rybu bez Ježiša, bez jeho pomoci.⁶

- Sme Ježišovými učeníkmi. Je na nás, či sa chceme „trápiť, namáhať“ sami alebo s Ježišom? Budeme si istí svojou silou, múdrosťou alebo zariskujeme uveriť Ježišovi, jeho slovu?
- Sme ochotní – tak ako Peter – meniť svoje zmýšľanie, nechať sa viesť, nechať si hovoriť do svojho života?

7. Vylvolit' si Ježiša

Všetko, o čom sme doteraz hovorili na našich duchovných obnovách, nadobudne svoj zmysel až vo chvíli, keď sa rozhodneme vylvolit' si Ježiša. Dôverný vzťah k Ježišovi predpokladá túžbu stretnúť ho, poznať a zamilovať si ho. To všetko má napokon viesť k radikálnej voľbe žiť s ním a pre neho. Nestačí len túžba po vzťahu s Ježišom, dokonca ani vtedy nie, ak by táto túžba bola v nás veľmi silná. Ak by sme sa v našom vzťahu s Ježišom zastavili iba pri túžbach, náš vzťah s ním by bol iba klamlivý – bol by ilúziou. Túžby sa totiž veľmi rýchlo naplňajú v predstavách. Je ľahké byť štedrým a veľkodušným v túžbach. Vtedy nie sme ďaleko od toho, aby sa naše silné túžby zmenili na senenie. My však nemáme iba snívať o živote s Ježišom, máme s ním skutočne byť.

Nasledovanie Ježiša je rozhodnutím. Je putom, spoločenstvom s Kristom, je putovaním v ňom. S ním a skrze neho k Otcovi.⁷

Rozhodnutie ísť za Bohom, rozhodnúť sa veriť v neho nemôže byť len tvou osobnou, súkromnou vecou. Dnes sa veľmi veľa hovorí o tom, že viera je súkromnou záležitosťou každého človeka a je to pravda, ak sa to týka možnosti výberu viery – nemôžeme nikoho nútiť, aby prijal nejaký náboženský systém. Nemôžeme vieru vnucovať, ale ak si už Boha vyberieš, musí to byť viditeľné v tvom živote, v tvých názoroch, v tvých činoch a hodnotách, ktorými sa riadiš. Tvoji blízki budú vedieť, že si si vybral Boha a s tým sa viaže určitý spôsob života spojený s výberom dobra a odmietaním zla. To môže spôsobiť, že s tebou ľudia nebudú súhlasiť, budú sa ti vysmievať, považovať ťa za hlupáka a môže sa dokonca stať, že pre svoju vieru budeš prenasledovaný. Si na to pripravený?⁸

Naše rozhodnutie nasledovať Ježiša znamená, že volíme si ho za svojho jediného učiteľa a Pána, chceme ísť po jeho ceste, počúvať jeho hlas. A toto naše: „Áno, chcem“, musíme neustále obnovovať.

Toto nám hovorí Boh už vo svojom prvom prikázaní, ktoré dal svojmu ľudu skrze Mojžiša. A vieme, že desatoro Ježiš nezrušil, ale potvrdil a naplnil!

„Ja som Pán, tvoj Boh, ktorý ťa vyviedol z egyptskej krajiny, z domu otroctva. Nebudeš mať iných bohov okrem mňa. Neurobiš si modlu, ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou! Nebudeš sa im klaňať, ani ich uctievať, lebo ja, Pán, tvoj Boh, som žiarlivý Boh...“ (Ex 20, 1- 5).

Celé toto prikázanie možno skrátiť do túžby Boha, ktorý chce zaujať jediné, centrálné miesto v našom živote. Táto túžba je vyjadrená príkazom, aby v našom živote nebol žiaden cudzí boh. Výraz „okrem mňa“

⁵ O. Adam Szustak OP: Evanjelium pre nenormálnych, porov. s. 73 – 89.

⁶ K. Wons: Ty wiesz, ze Cie kocham, porov. s. 310- 312.

⁷ Slovník spirituality, s. 563.

⁸ Adam Szustak OP, Evanjelium pre nenormálnych, s. 84.

môžeme doslovne preložiť ako prosbu, aby „*žiaden boh nestál pred mojou tvárou*“. Akoby Boh povedal Mojžišovi: Jediná vec, o ktorú ťa prosím, je, aby medzi nami: medzi mojou tvárou a tvou tvárou, nebolo nič iné, nebol nik iný! A to sa netýka len konkrétneho stretnutia Mojžiša s Bohom. Toto prikázanie je adresované každému človeku, v každom čase a na každom mieste na zemi. Je to prosba Boha, aby do tohto výlučného priateľstva nevstupoval nik iný. Toto prvé prikázanie je vyhlásením vrúcnej Božej prosby o blízkosť. Pravda o Bohu je, že nik nie je krajší než on, neexistuje nik, kto by viac miloval, kto by sa s ním vôbec dokázal v milovaní porovnať. Ak do nášho vzťahu s Bohom vpustíme čosi iné, niekoho iného, čo nám zabláňa jeho tvár, ak dovoľíme akýmkoľvek túžbam či pôžitkom zaujať miesto patriace Bohu, tak sa náš život začína pustošiť, padáme do otroctva. Preto Boh má k nám len jedinu prosbu: *Pozerať neustále do mojich očí, nech jediná tvár, na ktorú budeš hľadiť, je tá moja!*

Je na mieste položiť si v súvislosti s týmto prikázaním jednu otázku. Nie je to otázka akých máme bôžikov, hoci aj tá je samozrejme dôležitá a mali by sme si ju klásť. Nie je však tou najdôležitejšou otázkou.

- Je potrebné postaviť sa a hľadiac do Božej tváre opýtať sa seba samého: Naozaj poznám túto tvár? Pozerám sa na ňu túžobne a s láskou každý deň? Môžem povedať, že bez nej nemá nič v mojom živote zmysel? Je táto tvár tou jedinou tvárou?

Prečo sú tieto otázky tak dôležité? Slovo „*klaňať sa*“, ktoré používa Biblia v súvislosti so vzdávaním úcty bôžikom, znamená doslovne „*hľadať porozumenie*“, „*poznať niečo do hĺbky*“. A to znamená, ak Boh prosí, aby sme sa neklaňali iným bohom, znamená, že on nás prosí, aby sme nehľadali zmysel života, nehľadali vysvetlenie toho kým sme, v žiadnom človeku či skutočnosti – okrem neho. Toto prikázanie, ktoré je pozvaním Boha k priateľstvu s ním, je zároveň príslubom, že v tomto priateľstve nám dá to, čo potrebujeme. Že všetky naše najhlbšie otázky, ktoré nám nedajú pokoj: prečo žijeme, kam smeruje tento svet, prečo náš život vyzerá tak a nie inak, aká je naša cesta, a prečo je na nej toľko utrpenia a ťažkostí ... všetky tieto otázky v ňom nájdú odpoveď. Odpoveďou je jeho tvár, v nej je všetko ukryté. Iba prehĺbovanie blízkosti a priateľstva s Bohom nás privedie k zmyslu života a k šťastiu. Toto prikázanie je tým najpodstatnejším! Bez neho všetky ostatné prikázania a celá naša viera nemajú najmenší zmysel!⁹

Učenie je o uvedomení si, že jediným Bohom nášho života má byť Pán. A to vôbec nie je samozrejmé. V srdci každého z nás prebieha zápas, duchovný boj. Aj my sme pokúšaní aby sme pred Bohom uprednostnili toľko iných vecí! Modlou môže byť čokoľvek, čo nie je na svojom mieste: práca, kariéra, peniaze, zmyselnosť, druhý človek, narcizmus. Obrátiť sa znamená sústrediť svoj pohľad, svoj život na Bohu, to predpokladá, že sa obrátim KU a odvrátim OD. Jediné správne nasmerovanie môjho života je nasmerovanie na Boha, vtedy všetko iné, druhí ľudia, vzťahy, veci, ... všetko je na svojom mieste.

Náš Boh je žiarlivý Boh, nebude sa deliť o prvé miesto v našom živote s nikým. Je žiarlivý, lebo nás miluje a bojí sa, že nás môže stratiť. Bl. Matke Celeste často hovoril o svojej žiarlivosti – horlivosti lásky: *Keby si vedela, ako žiarlím na tvoje srdce... ja ťa milujem dokonalou láskou a všetko riadim pre tvoje dobro a dobro tvojich vecí.*¹⁰

Rozhodnúť sa pre Boha, vyvoliť si ho - je prijatím daru jeho vyvolenia, jeho rozhodnutia darovať sa nám! Prvý, ktorý sa pre nás rozhodol bol Boh a toto Božie povolanie a vyvolenie je neodvolateľné! Práve toto vyvolenie sa stalo počiatkom všetkého nášho bohatstva, ktoré odhaľujeme vtedy, keď stojíme pred ním a hľadáme na seba jeho „očami“. Žije v nás dych toho, ktorý si nás vyvolil. To on sa stal a je počiatkom všetkého. Všetko, čo prežívame nám vždy hovorí, že on je prvý! Netúžili by sme po Ježišovi, keby on prvý po nás túžil; nepoznali by sme Ježiša, keby nás on prvý nebol poznal; nezamilovali by sme si Ježiša, keby si nás on prvý nebol zamiloval; neboli by sme schopní vyvoliť si Ježiša, keby si nás on prvý nebol vyvolil!!!

„Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo; aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene“ (Jn 15, 16).

⁹ O. Adam Szustak OP, Vrch príslubov, porov. s. 11- 17.

¹⁰ Rozhovory duše s Ježišom, s. 116.

8. Prijat' Máriu, svoju Matku

Naše kráčanie za Ježišom, naša cesta učeníctva je zverená našej aj Ježišovej Matke Márii. Cirkevní Otcovia videli v Márii prvú Ježišovu učeníčku, videli v nej najkrajšieho učeníka, po akom Ježiš túžil. Ak evanjeliá nazývajú sv. Jána „učenikom, ktorého Ježiš miloval“, môžeme právom povedať, že Mária bola tým „najmilovanejším“ učenikom!

„Mária bola prvou Ježišovou učeníčkou: prvou časovo, lebo už keď ho našla v chráme, dostala od svojho dospievajúceho Syna naučenie a vysvetlenie, ktoré si zachovávala v srdci (porov. Lk 2, 51) a prvá predovšetkým preto, že nikdy nikoho „sám Boh neučil“ (porov. Jn 6, 45) tak hlboko. Matka a učeníčka súčasne, hovorieval o nej sv. Augustín a odvážne dodával, že pre ňu bolo dôležitejšie byť učeníčkou, ako matkou.“¹¹

Mária, naša Matka bola Ježišovou prvou a najlepšou učeníčkou.¹² Skôr, ako apoštoli totiž počúvala Slovo, ktorému sa otvorila a prijala ho celou svojou bytosťou. S ňou začíname učeníctvo chápať ako celoživotný postoj počúvania, poslušnosti a nasledovania.

Mária je pre nás vzorom práve pre svoje kráčanie vo viere uprostred každodennej všednosti, ktorej bolo v jej živote najviac. Rovnako ako Abrahám, aj ona musela veľakrát veriť a dúfať „proti všetkej nádeji“. Máriin postoj: „Nech sa mi stane!“ je vyjadrením jej odovzdanosti nielen vtedy, keď k nej prišiel anjel. Tento životný postoj jej už ostal, aj keď „anjel odišiel“ a zmizli akékoľvek znamenia Božej prítomnosti. Ba dokonca nastali situácie, ktoré vyzerali akoby sa Bohu vymkli z rúk.

K Márii prišiel anjel iba jediný raz, odvtedy chodila vo viere, nie v nejakých mimoriadnych osvieteniach, potvrdeniach. Nepočula spev anjelov: *Gloria in excelsis Deo*, pravdepodobne nebola prítomná pri Ježišom krste a nepočula Otcov hlas: *Toto je môj milovaný Syn*, nebola ani s učeníkmi na vrchu Tábor, ktorí videli slávu premeneného Ježiša. Nebola očitým svedkom Ježišových zázrakov uzdravenia, vzkriesenia mŕtvych... A práve ona je tým najkrajším a najlepším Ježišovým učenikom, ktorý počúva a uskutočňuje Ježišovo slovo, ktorý sa úplne odovzdáva spolu s Ježišom do Otcovej vôle, do jeho milujúcich rúk!

Keď povedala v Káne obsluhujúcim: „Urobte všetko, čo vám povie“ (Jn 2, 5), boli to vlastne jej posledné slová v evanjeliách. Zanechala nám v nich istý testament, ktorým nás vedie k poslušnosti voči Ježišovi. Preto sa nemusíme báť, že úcta k nej nám bude zatieňovať Krista. V Káne vystupuje Mária ako tá, ktorá jasne ukazuje na Krista, pričom sa sama sťahuje do ústrania.

Prvé zo znamení, ktorým Ježiš začal svoje verejné účinkovanie bolo práve znamenie na svadbe v Káne.¹³ Na začiatku zázraku premenenia vody na víno, je Máriina viera, ktorá ako prvá robí vždy všetko, čo jej Ježiš povie, a preto dokáže v sluhoch vzbudiť dôveru v Ježišovo slovo. Keď Ježiš povie obsluhujúcim: „Naplňte nádoby vodou!“, tak „naplnili ich až po okraj“; teda urobili všetko čo im Ježiš povedal - na maximum! Nepýtali sa, aký to má zmysel, alebo že je to hlúpe teraz uprostred svadby plniť obrovské nádoby vodou... a ešte väčšiu „hlúposť“ od nich Ježiš žiadal, aby túto vodu rozlievali svadobčanom. (Na margo tých šiestich nádob, ktorá každá dve až tri miery. Jedna miera = 40 litrov. Ak počítame, že jedna nádoba mala tri miery = 120 litrov. Nádob bolo šesť. 6x 120 = 720 litrov. Teda nanosiť 720 litrov vody bola poriadna fuška ☺)

Vcíťme sa aspoň trošku, čo asi mohli prežívať... Po Márii títo sluhovia boli „tí, ktorí uverili“ Ježišovi a zázrak sa mohol uskutočniť, avšak bola potrebná Máriina viera a poslušnosť sluhov, aby Ježiš mohol uskutočniť prvé zo svojich znamení a zjavil svoju slávu. A sv. Ján píše: „A jeho učeníci uverili v neho.“ Viera učeníkov je ovocím Máriinej viery, Máriinej odovzdanosti a poslušnosti Ježišovi!

- Ježiš aj v nás túži po takejto „Máriinej viere“, aby mohol konať zázraky, aby mnohí uverili v neho! Dovoľme mu to? Uverme, že budujúc „svoju vieru“ budujeme vieru druhých!

Možno aj my máme pocit, že náš život je „vodnistý“, „nemá šťavu ani chuť“, možno sa cítime ako tí sluhovia - robiac veci, ktoré nechápeme, a možno aj pochybujeme o ich zmysle...

¹¹ Ján Pavol II, Catechesi tradendae, 73.

¹² Porov. V. Kodet, Učeníctvo.

¹³ Jn 2, 1- 12.

Príbeh v Káne sa skončil happy endom, pretože kľúčovou sa stala Ježišova prítomnosť a jeho slovo, ktoré má moc vykonať to, čo chce. Akokoľvek „vodnistý“ je náš život poprosme Ježiša a Máriu, aby boli prítomní „aj na našej svadbe“ - aby boli podstatnou súčasťou nášho života! A ďalšia vec bez ktorej to nepôjde: Urobme všetko, čo od nás Ježiš žiada! Poslúchnime Máriu, ktorá iba o to jedno prosí: Počúvajte!

Mária, od chvíle ako sa stala Matkou Spasiteľa, je cestou vedúcou ku Kristovi, ukazuje nám, ako prijať v našom živote Syna a učiť nás stavať Ježiša do centra našej existencie.¹⁴ Takto ju vidíme aj na ikone Ustavičnej pomoci: Mária ukazuje nám Ježiša – našu cestu, pravdu a život!

Máriina odovzdanosť a viera vyvrcholila na Kalvárii. Jej ľudské materstvo sa premenilo, stalo sa duchovným materstvom celého Ježišovho mystického tela.

„Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“

Potom povedal učeníkovi: Hľa, tvoja matka!¹⁵

V tejto chvíli nešlo iba o zaopatrenie Ježišovej Matky, Ježiš v tejto dramatickej chvíli istotne neriešil svoje súkromné záležitosti; chcel učeníkom ukázať ako ďalej. Išlo o jeho závet, ktorý úzko súvisel s učeníctvom ako takým. Nielen Ján, ale každý z nás – Ježišových učeníkov je vyzvaný, aby prijal Máriu „k sebe“, doslova „do svojho života“.

Ježiš nám dáva svoju Matku, dáva nám v nej seba samého, celú svoju lásku. Dáva každému svoju najvzácnejší dar! Žiaden človek nie je sirotou, nie je sám, nie je ponechaný bez pomoci, bez opory, každý má MATKU! Ježiš ju odovzdáva – ako to najcennejšie, čo má – svojim učeníkom, ktorých zastupuje Ján. Každý, kto chce byť Ježišovým učeníkom, je pozvaný, aby sa aj on postavil pod kríž a prijal Máriu za matku. Jej skrytá, ale vytrvalá prítomnosť v Ježišovom živote je pre nás svetlom a plynie z nej veľká útecha: Tak, ako Mária prijala a verne plnila svoje poslanie na zemi, môžeme si byť istí, že je verná aj svojmu druhému poslianiu – byť našou duchovnou matkou. Jej prítomnosť je tajomná a súčasne podstatná, stojí pri nás od počiatku do konca, „i v hodine smrti našej“. A to je Kristov veľký dar Cirkvi!

Ak sa dnes zamýšľame nad tým, čo znamená nasledovať Ježiša, čo znamená byť jeho učeníkom – bl. Matka Celesta nám ukazuje na Pannu Máriu a aj sv. Jozefa – *oni Ježiša počuli, nasledovali a napodobňovali a on žil v nich skrze lásku!* Od Ježiša sa učili, a preto môžu učiť aj nás! Boli tými najlepšimi učeníkmi, dovolili Ježišovi, aby úplne premenil ich život a stali sa svätými – *v nich sa zrkadlila Jeho láska!* Po Panne Márii nám Cirkev právom ukazuje na sv. Jozefa – ako na najväčšieho svätého!

Písmo nám ukazuje sv. Jozefa – ako toho, ktorý ako prvý „*prijal Máriu!*“¹⁶ A s ňou prijal Ježiša!

Ak sme boli Ježišom vyzvaní, aby sme prijali Máriu ako našu Matku, Cirkev vedená Duchom Svätým nás učí vzývať sv. Jozefa ako svojho patróna! Jozefovi Boh kedysi zveril Máriu a Ježiša, dnes mu zveruje nás – Ježišovo mystické telo! A takto jeho plodné duchovné otcovstvo pokračuje!

Cirkev hľadá u svätého Jozefa takú záštitu, pevnosť, ochranu a pokoj, aké dokázal zabezpečiť Svätej rodine v Nazarete, tvoriacej akoby zárodok celej Cirkvi. Otcovské orodovanie svätého Jozefa zahŕňa zvláštnym spôsobom všeobecnú Cirkev, duše, ktoré sa usilujú o svätosť uprostred bežnej práce, kresťanskej rodiny i tých, čo zakrátko opustia tento svet a vydajú sa na cestu do Otcovho domu.

Svätý Josemaría Escrivá píše: „*Veľmi miluj svätého Jozefa. Miluj ho celým srdcom, lebo spolu s Ježišom najviac miloval svätú Máriu a mal najužší vzťah k Bohu, on ho najviac miloval, hneď po našej Matke. Zaslúži si tvoju lásku, vzťah k nemu ti veľmi pomáha, pretože je majstrom vnútorného života a veľa môže dosiahnuť u Boha a u Božej Matky.*“

Patronát svätého Jozefa nad Cirkvou (nad nami!) je predĺžením jeho starostlivosti prejavovanej Ježišovi, Hlave Cirkvi, a Márii, Matke Cirkvi. Preto bol vyhlásený za patróna Katolíckej cirkvi. Ten nazaretský dom, ktorý Jozef spravoval z pozície právomoci otca, niesol v sebe zárodok rodiacej sa Cirkvi. Zdá sa teda, že *"ako sa Jozef voľakedy sväto staral o rodinu z Nazareta vo všetkých jej potrebách, tak teraz obraňuje a ochraňuje svojim nebeským orodovaním Kristovu Cirkev"*. Toto vyhlásenie sa urobilo v ťažkých chvíľach,

¹⁴ Porov. I. Špánik, Mária a Trojica v učení Jána Pavla II, s. 130.

¹⁵ Jn 19, 26- 27.

¹⁶ Porov. Mt 1, 24.

ktorými prechádzala Cirkev, naša matka, v podmienkach a z dôvodov, ktoré pretrvávajú aj dnes. Preto sa musíme k nemu utiekať stále, ale zvlášť vtedy, keď sa na Cirkev najväčšmi útočí, keď ju znevažujú a chcú vytlačiť na okraj verejného života, aby nevplyvala účinne na životy ľudí: tie životy, ktoré treba osvetliť a priviesť k Bohu.

Mojžiš uvidel Boha len odzadu¹⁷, a ľud, ktorý bol svedkom stretnutia Boha s Mojžišom triasol sa a bál od strachu z ohňa a zemetrasenia, keď Pán zostupoval.¹⁸ Jozef dostal viac. Nielenže videl svojho Boha tvárou v tvár, ale mohol ho nosiť na svojich rukách, bozkávať, živiť, chrániť, mohol s ním rozprávať, pracovať, dýchať ten istý vzduch, aký dýchal on. A najposlušnejšiemu Jozefovi, bol poslušný sám Boží Syn, ktorý mu preukazoval synovskú lásku ako žiaden iný syn.

Jozefova poslušnosť bola mocne zakorenená v jeho viere v Boha a veriť znamená – neochvejne stáť, oprieť sa, dovoliť sa niešť, dôverovať, odovzdať sa. Spravodlivosť v tomto kontexte vyjadruje postoj poslušnosti Božej vôli až do konca. Jozef takto svojou vierou ukázal svoju spravodlivosť. On sám je akoby dôkazom Božej milosti, dôkazom toho, čo Boh urobí z človeka, ktorý sa mu odovzdá, ktorý vloží svoju ruku do jeho ruky, ktorý svoju vôľu podriadi jeho vôli, ktorý chce počúvať a podľa toho konať.

Hoci svätého Jozefa nepočujeme v evanjeliu ani raz prehovoriť, predsa nik nevyučoval lepšie než on v tom, čo je ľudské. Jozef bol Ježišovi učiteľom; ich denné spolunažívanie naplňala Jozefova nežná láskavosť a radostné sebazaprenie. Či to nie je dostatočný dôvod považovať tohto svätého muža, svätého Patriarchu, v ktorom sa završuje viera Starého zákona, za učiteľa duchovného života? Veď duchovný život nie je nič iné ako vytrvalé a dôverné spoločenstvo s Kristom s túžbou pripodobniť sa mu. A Jozef nám spolu s Pannou Máriou, bude vedieť porozprávať veľa vecí o Ježišovi. Často ho prosme o pomoc. Nasledujme príklad svätých, zvlášť citlivých na pôsobenie Božej milosti, ktorí odôvodnene vidia v Jozefovi svetlý príklad vnútorného života.

Na koniec nášho stretnutia a na začiatok nášho obnoveného kráčania za Ježišom:

1. Uveriť, že Ježiš je jediná Cesta po ktorej máme kráčať.
2. Byť vo vzťahu priateľstva s Kristom – byť s Ním a počúvať jeho Slovo
3. Nechať sa viesť Duchom Svätým
4. Kráčať v obrátení srdca ku svätosti
5. Žiť z Eucharistie a v spoločenstve Cirkvi
6. Mať ochotu učiť sa a meniť zmýšľanie
7. Vyvolať si Ježiša
8. Prijatť Máriu, svoju Matku

Úloha na tento mesiac:

- **Popros Pána o svetlo, čo si zvlášť máš „vziať k srdcu“ z tohto nášho stretnutia, choď za tým, čo sa Ťa dotklo. Aká konkrétna výzva z tohto stretnutia vyplýva pre Teba?**
- **Obráť sa s dôverou a odovzdanosťou na Pannu Máriu a sv. Jozefa, pros ich každý deň, aby oni boli Tvojimi učiteľmi, aby Ťa viedli k Ježišovi – jedinému Učiteľovi a Pánovi!**
- **Krátka modlitba, ktorá môže byť pre Teba inšpiráciou:**
Ježiš, Mária, Jozef, vám odovzdávam srdce, telo i dušu svoju, opatrujte ma v tento deň, spravujte a ved'te ma k životu večnému. Amen

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

Bl. Mária Celesta, oroduj za nás!

¹⁷ Porov. Ex 33, 23.

¹⁸ Porov. Ex 20, 18- 21.